การยืนยันอีกครั้งหนึ่ง ของสาวแม่ฮ้าง แห่งหมู่บ้านตาเอกทะไม

เรื่องสั้นโดย ลูเธอร์-เทอรัว แอนนาแบปติสต์ส

สิ้นเสียงยืนยันอย่างหนักแน่นของเธอ ภายในห้องหลงเหลือเพียงความเงียบงันของเสียงลมหายใจ ภายนอกห้องไม่ปรากฏเสียงใด ๆ มิดสิ่มเสียจนมิอาจสรรหาคำเปรียบเปรยเกี่ยวกับความเงียบที่เคยมีเคยใช้มาเปรียบเปรยได้ นวลแสงอีเกิ้งลอดช่องลมเข้ามาวาบแสงมัวซัว ข้าวของเครื่องใช้ภายในห้องนอนปรากฏเพียงเงา ลูกทั้งสองของเธอที่เคยนอนเคียงข้างในห้องนี้ถูกส่งไปอยู่กับแม่ของเธอเมื่อสองวันล่วงพ้นไปแล้ว เธอนั่งนิ่งคล้ายคนเหม่อลอย หันหลังให้เขานอนเคียง มือปะป่ายเรือนร่างผิวหนังกำพร้าเครื่องนุ่งห่ม ปะป่ายและลูบไล้ แม้จะเตรียมตัวเตรียมใจมาบ้าง กดข่มตนเองมาบ้าง แต่เขา

ก็มิวายถอนหายใจเฮือกใหญ่ให้กับคำตอบ หลังคำถามที่ถามย้ำอีกครั้งภายหลังจากปวดหน่วงหัวหน่าวได้ผ่อนคลายลง เขาถามเธอเพื่อความแน่ใจหรือไม่ก็เพื่อให้เธอเกิดความลังเลใจหรือไม่ก็เพื่อให้ได้คำตอบที่เขาปรารถนา ทว่าก็ไม่มีอะไรเปลี่ยนแปลง เธอยังยืนยัน อูดอ้าวผสมความชื้นสัมพัทธ์นั้นทำให้รูจมูกตีบตันลง ปอดบีบรัดจนร้อนผ่าวออกมาถึงผิวหน้าอก เผลอบางครั้งเธอและเขาต้องหายใจทางปาก ฝนไม่ตกมาเป็นสัปดาห์แล้ว อีเกิ้งเจิดจ้า ลมไกวไหวเวี่ยตลอดเวลาแต่ก็มิสามารถมีเอฟเฟกต์ใด ๆ ส่งมาถึงภายในห้องหับได้

“เฮาบ่ดีตรงไหน?”

“เปล่าหรอก” เธอว่า

“แล้วทำไม ?”

เธอหันไปหาเขา การสบตาผ่านความหรุบหรู่เป็นไปได้ยาก เธอยื่นมือไปลูบศีรษะของเขาคล้ายแม่กระทำต่อลูก ไม่ตอบคำถาม เขาแผ่หลาจ้องเพดานที่ไม่เห็นเพดาน และหายใจเข้า-ออกดังขึ้นเท่ากับระดับเมื่อไม่กี่นาทีที่ผ่านมา นาทีที่เขาขึ้นคร่อมร่างของเธอและควบเข้าสู่จุดแตกหักทะลักหลั่งยังไม่มีคำตอบจากเธอ แต่การยืนยันของเธอก่อนหน้ายังปกคลุมและสถิตเสถียรอยู่ทั่วทั้งห้องเช่นเดิม

ในค่ำคืนที่สายลมไหวเวี่ยวอนวอย สามวันก่อนจะถึงวันจัดการกับเอื้อยสี อีน้อยกระวนกระวายไม่เป็นอันอยู่สงบ ทว่าบักต้อมสามีของเธอวัยห่างกันกว่าสิบห้าปีกลับเยือกเย็น จนแผ่ไอนั้นมาถึงเธอ มันเป็นงานใหญ่และงานแรกของเขาและไม่ได้มีใครจ้างวาน แต่เป็นมติความเห็นชอบของใคร ๆ ที่เขาเคารพนับถือหลายคน ไม่ใช่แต่เขาเท่านั้นที่เคารพนับถือ แต่คนเกือบทั้งหมู่บ้านก็เคารพนับถือ ต้องฟังเวลาใคร ๆ เหล่านั้นพูดเช่นกัน ไม่มีข้อสงสัยหรือไต่ถาม เมื่อคนเหล่านั้นได้เปิดปากพูดหรือแสดงความคิดเห็นอะไรออกมาแล้ว อีน้อยผุดลุกผุดนั่งอยู่ในห้องนอน ลูกทั้งสองคนชายหญิงของเธอหลับไปแล้ว เธอเงี่ยหูฟังการสนทนาวางแผนของเหล่าคนนอกห้องนั้น วางแผนเป็น

ครั้งสุดท้าย หลังจากผ่านการพูดคุยกันมาเป็นสิบวันแล้ว ต่อเนื่องจากเสร็จสิ้นงานศพของหลวงพ่อเจ้าอาวาสหมาดใหม่แล้ว ไม่มีสถานที่แห่งใดจะเหมาะสมเท่ากับบ้านของบักต้อมอีกแล้วในการปรึกษาหารือ และไม่มีใครเหมาะสมจะรับงานนี้มากกว่าเขาอีกแล้วในการเป็นหัวหน้ากระทำการ บ้านของเขาตั้งโดดเดี่ยวอยู่นอกหมู่บ้าน ห่างไกลแหล่งคนพลุกพล่าน บนเนินดินกลางท้องนานั้น วะวามเปล่งปลั่ง เขาเด็ดเดี่ยวไม่สุงสิงกับใคร เคารพนับถือผู้หลักผู้ใหญ่ในหมู่บ้าน เชื่อมั่นและศรัทธาในหลวงพ่อเจ้าอาวาสและเจ้าคุณลิดผีบรรพบุรุษอย่างสุดหัวใจ และเขานั้นก็เป็นคนแรก ๆ ที่ตั้งข้อสังเกตเกี่ยวกับเรื่องนี้ขึ้นมา และหนักแน่นเปิดเผยว่า “บ่ผิดแน่นอน อย่างที่เคยคุยกัน เจ้าคุณลิดก็ยืนยันมาแล้ว”

การยืนยันของเจ้าคุณลิดนั้นเกิดขึ้นในคืนหนึ่งที่บักต้อมตัดสินใจเข้าไปปรึกษาเจ้าคุณลิด หลังจากที่เขาได้แต่สันนิษฐานด้วยความลังเลมาตั้งแต่หลวงพ่อได้มรณภาพลงใหม่ ๆ มันสับสนปนเป และมีความเป็นไปได้กับเป็นไปไม่ได้อย่างเท่า ๆ กัน คืนนั้นเขาเก็บดอกไม้ให้อีน้อยแต่งขันธ์ห้าขันธ์แปดให้พร้อมสรรพ และมุ่งหน้าไปยังศาลปู่ตาที่อยู่ทางทิศใต้ของหมู่บ้าน ศาลปู่ตาที่โบกอิฐถือปูนอย่างดี ที่ถูกสร้างขึ้นใหม่หลังจากถูกเผาทำลายไป คนเผาทำลายกลายเป็นบ้าไปแล้ว และดูเหมือนว่าศาลหลังใหม่นี้จะเป็นที่พึงพอใจของเจ้าคุณลิดเป็นอย่างมาก มันตั้งอยู่บนเนินดินสูงใต้ต้นมะขามใหญ่และพิงอยู่กับจอมปลวกที่สูงท่วมหลังคา โดยที่ปลวกไม่เคยมากัดกินไม้ในศาลปู่ตาสักครั้งไม่ว่าศาลเก่าที่เป็นไม้ทั้งหลัง หรือศาลใหม่ที่เป็นไม้แค่เพียงขื่อเท่านั้น เขาไปเพื่อถามเจ้าคุณลิด เดินลัดหมู่บ้าน สุนัขไม่เห่า มันนอนหมอบ ครางหงิง ๆ ชายตาแลเท่านั้น ไม่มีใครทักถามเขา คนที่อยู่ในหมู่บ้านตามเส้นทางที่เขาผ่านนั้น ถ้าไม่ไปชุมนุมกันอยู่งานศพของหลวงพ่อที่วัด ก็ดับไฟเข้านอนหรือนั่งสนทนากันอยู่แต่ในบ้านเท่านั้น ไม่มีใครกล้าออกจากบ้านเพียงลำพังเมื่อสิ้นแสงภาส่องแล้ว ไม่มีใครหาญกล้าปานนั้นนับตั้งแต่ศพที่ห้าได้ตายลงอย่างต่อ

เนื่องกัน คือศพของหลวงพ่อเจ้าอาวาสที่ใคร ๆ ในหมู่บ้านต่างก็เชื่อว่าเป็นคนที่แกว่นกล้าและทะมึนมั่นกว่าใครอย่างที่สุดในหมู่บ้าน เผตผี ปีศาจ ปอบหรืออะฮักตนใด หรือแม้แต่คนผู้ใดก็ไม่สามารถจะต่อกรกับหลวงพ่อได้ แต่ทว่าหลวงพ่อก็สิ้นท่า มรณภาพลงอย่างฉับพลันทันด่วน หลังจากศพที่สี่ถูกฌาปนกิจได้เพียงสองวัน มรณภาพลงระหว่างทางที่นำส่งโรงพยาบาลนั่นเอง สี่ศพแรกที่ตายติดต่อกันเป็นคนคุ้มตะวันตกหนึ่งคน คุ้มใต้หนึ่งคน คุ้มกลางหนึ่งคน และคุ้มตะวันออกบ้านติดวัดอีกหนึ่งคน ก่อนที่มันจะกระโจนเข้าไปขย้ำหลวงพ่อ ศพแรกที่ตายนั้น ตายหลังจากที่คนในหมู่บ้านได้สนทนากันถึงสุนัขสีดำดวงตาขนาดกระสุนส่องแสงลอยเหนือเป้าหมาย ร่างสูงใหญ่ตัวหนึ่งที่เดินอาด ๆ อยู่ตามถนน ลัดซอกซอนไปตามใต้ถุนบ้านที่ใครต่อใครหลายคนได้พบเห็นกับตาตนเอง ในทุกดึกดื่นน้ำค้างลง ลมดึกเหวี่ยไหววอนวอย ในตอนที่กลับจากหาไต้กบส่องเขียด ในตอนที่ลงมาปลดเบา ในตอนที่ลงมาตรวจตราความเรียบร้อยของเครื่องจักรกลการเกษตรและผลผลิต ส่ายส่องแสงไฟตักเตือนโจรขโมยที่ชุกชุมยิ่งกว่าแมลงวันหน้าฝน ในตอนนั้นแหละที่ใคร ๆ ได้เห็นสุนัขสีดำตัวนั้นออกมาเดินอาด ๆ สุนัขสีดำที่ไม่ต้องพึ่งพาการตีความเป็นอื่นหรือตีความตามที่เห็น แต่มันคือปอบของใครสักคนที่ปรากฏกายในร่างนี้ก็เท่านั้น และมันก็ไม่ใช่ใครของใครอื่น เมื่อใคร ๆ ต่างก็รับรู้อยู่แล้วว่าสุนัขตัวนั้นก็คือพ่อของเอื้อยสี แม้พ่อของเอื้อยสีจะตายไปหลายปีดีดักแล้ว และสุนัขสีดำก็ไม่เคยทำร้ายใครมานับสิบปีแล้ว แค่เพียงปรากฏกายให้เห็นเท่านั้น ทว่ามันไม่เคยหายไปไหน และพอพ่อของเอื้อยสีตาย สุนัขสีดำก็ไม่ค่อยปรากฏกายให้ใครได้เห็นบ่อยนัก และแม้จะปรากฏกายให้เห็นก็ไม่เคยมีใครล้มตาย หรือเกิดความเสียหายใด ๆ ขึ้นมา จนกระทั่งเมื่อไม่กี่เดือนที่ผ่านมานี้นี่เองที่มันปรากฏกายให้เห็นแทบทุกคืน และไม่นานนับจากนั้นก็เริ่มมีคนตาย

และแน่นอนว่าไม่มีทางเป็นของใครอื่นไปได้โดยสิ้นเชิงกับสุนัขสีดำตัวนั้น เมื่อมีใครคนหนึ่ง มีใครสองคนได้พบเห็นกับตาตนเองและยืนยัน

อย่างหนักแน่นว่า สุนัขตัวนั้นเดินลับหายเข้าไปในบ้านของเอื้อยสี หายเข้าไปในบ้านที่มีบริเวณกว้างใหญ่ที่อยู่กลางหมู่บ้านและสมกับเป็นหนึ่งในสามตระกูลเก่าแก่ที่ก่อตั้งหมู่บ้าน สมกับเป็นบ้านของผู้ใหญ่บ้าน ในบริเวณกว้างใหญ่นั้นมีบ้านหลังใหญ่สามหลัง แต่ทว่ามีเพียงหลังเดียวที่มีคนอาศัยอยู่ มีลานบ้านที่เต็มไปด้วยธาตุใส่อัฐิ และมีโรงเรือนสำหรับไว้โลงศพซึ่งเป็นธุรกิจของหล่อน ธุรกิจที่เพิ่งประกอบการได้ไม่นานนัก หล่อนอาศัยอยู่กับลูกสาววัยสามขวบและแม่ที่ป่วยเป็นโรคพาร์คินสัน ประกอบอาชีพหลายอย่าง เป็นผู้ใหญ่บ้าน มีนาเช่า มีสวนยางพารา ขับรถจักรยานยนต์รับจ้าง และธุรกิจขายธาตุใส่อัฐิ โลงศพ รวมถึงบริการทุกอย่างเกี่ยวกับงานศพอย่างครบวงจร และเมื่อไวยากรณ์ครบ ทุกอย่างก็ลงตัว ไม่คลาดเคลื่อนในการสื่อสาร ศาสนาจะเฟื่องฟู เจ้าผู้ปกครองจะมั่นคงได้ก็ต้องมีสาวกและผู้ใต้ปกครองจำนวนมาก ที่เชื่อและศรัทธาโดยไม่ปริปากตั้งคำถาม เช่นเดียวกันธุรกิจงานศพจะเฟื่องฟูได้ก็ต้องมีศพมีคนตายอย่างสม่ำเสมอ แต่ทว่าอะไร ๆ ก็ไม่ได้ง่ายดายถึงปานนั้นในการที่จะฟันธงและลงมือจัดการในทันทีทันใด อะไรต่อมิอะไรต้องได้รับการปรึกษาและได้รับการยืนยันจากสิ่งที่เชื่อมั่นและศรัทธาสูงสุดเสียก่อน

บักต้อมมาถึงศาลปู่ตาด้วยความมาดหวังในคำตอบ นกเค้าบนต้นมะขามร้องทัก เสียงร้องเพลงของคนในงานศพที่วัดดังมาริบหรี่ ดาวพราวพร่างสายลมเหมือนจังหวะสาวขมิบรูทวารปล่อยตดออกมาระหว่างนั่งอยู่ต่อหน้าหนุ่มคนรัก เขาจัดแจงวางดอกไม้ ขันธ์ห้าขันธ์แปด จุดธูปจุดเทียน ก้มลงกราบ พนมมือและกล่าวออกไป “สาธุ เจ้าคุณลิด ลูกหลานหมดหนทางที่พึ่งแล้ว ก็มีแต่ญาเจ้าปู่นี่เท่านั้นแหละ ที่ลูกหลานนึกถึงเป็นที่พึ่งสุดท้าย โปรดชี้แนะหนทางแก่ลูกหลานด้วยเถิด เป็นจริงหรือบ่ที่ลูกหลานสงสัยเอื้อยสีน่ะ ถ้าเป็นจริงขอให้ญาเจ้าปู่เอ่ยออกมา ปรากฏตัวออกมาให้ลูกหลานเห็นในค่ำคืนนี้ ถ้าบ่เป็นจริง ก็ขอให้บ่มีอะไรเกิดขึ้นในค่ำคืนนี้ สาธุ” กล่าวเสร็จเขาก้มลงกราบอีกครั้ง นกเค้าร้องออกมาอีกสามครั้ง

นั่งรอจนดึกดื่น ธูปหมด เทียนดับ แต่ทว่าเจ้าคุณลิดก็ยังไม่ปรากฏกายออกมาให้เห็น หรือว่ามีสิ่งใดผิดปกติ เสียงเพลงจากวัดยังดังต่อเนื่อง นกเค้าไม่ร้อง สายลมเริ่มหนักหน่วงขึ้น บักต้อมหาวแล้วหาวอีก จนท้ายที่สุดเขาก็ตัดสินใจก่องก้อยตัวลงนอน และไม่รู้ว่าหลับไปนานเพียงใดจึงได้ตื่นขึ้นมาอีกครั้ง ดึกชื้นน้ำค้างลง เสื้อผ้า เส้นผมของเขาเมือก เสียงเพลงจากวัดเงียบหาย สายลมพัดสม่ำเสมอ เขาลืมตาตื่นขึ้นมาพบกับเจ้าคุณลิด ที่ยืนเรืองแสงจ้องมองเขาอยู่ในศาล ขยี้ตา ก่อนจะแน่ชัดและเขาจึงได้กราบอีกครั้ง ยกมือขึ้นท่วมหัว ร่างเตี้ยแต๊ะแมะของเจ้าคุณลิดจึงได้ขยับเดินออกมาจากในศาล บักต้อมกระถดถอยออกมาให้พื้นที่แก่เจ้าคุณลิด และเมื่อพ้นชายคาศาลออกมา เจ้าคุณลิดก็ยืดร่างขึ้นไปอีกราวสามศอก ซึ่งไม่ได้สูงใหญ่กว่าบักต้อม ออกจะเล็กกว่าเขาเสียด้วยซ้ำ เขาก้มลงกราบอีกครั้งและไม่ได้เงยหน้าขึ้นมามอง จมกราบอยู่อย่างนั้น เจ้าคุณลิดเอื้อมมือมาลูบศีรษะของเขา ลูบเหมือนแม่ลูบศีรษะของลูก เจ้าคุณลิดไม่ได้พูดอะไรออกมาสักคำ แต่นั่นมันก็กระจ่างชัดแล้วว่าอะไรเป็นอะไรสำหรับบักต้อม ลูบอยู่สักพัก เจ้าคุณลิดก็หยุด และหันหลังเดินกลับเข้าไปในศาล นานอยู่หลายอึดใจหลังจากนั้นบักต้อมจึงได้กล้าพอที่จะเงยหน้าขึ้นมา และกราบอีกครั้งก่อนจะมุ่งหน้าไปยังวัด

วัด: ใคร ๆ ที่เคยร้องเพลงกลับบ้านนอนกันหมดแล้ว ในศาลาการเปรียญโลงศพบรรจุหลวงพ่อถูกโอบอุ้มด้วยไฟแสงสีดวงเล็ก ๆ ระยิบระยับ กระถางธูปมีธูปที่เพิ่งจุดใหม่หมาดปักอยู่ พระประธานองค์ใหญ่ สีหน้าเย็นชายังคงเป็นอีกร่างของจ่าเฉยอยู่เช่นเดิมและเพียงแต่อยู่ในท่านั่งขัดสะหมาดเท่านั้น ไม่ไกลกันนั้น มีพ่อใหญ่สองคน คนหนุ่มอีกสองคน และหลวงพ่อรองเจ้าอาวาสนั่งสนทนากันอยู่ วงไฮโลวงไฟไม่ทิ้งร่องรอยไว้ให้เห็น บักต้อมตรงดิ่งเข้าไปหาทั้งหมดในทันที แทรกเข้าไปในวง ก้มลงกราบพระประธาน กราบศพ และกราบหลวงพ่อรองเจ้าอาวาส และหันกลับมาจ้องหน้าทุกคนก่อนจะพูดออกมาว่า “เจ้าคุณลิดยืนยันมาแล้วลุง”

“จริงหรือ ตอนไหน ?” พ่อใหญ่ที่ถูกขานว่าลุงถาม

“เมื่อครู่นี้เอง ผมเพิ่งกลับออกมาจากศาลปู่ตา” บักต้อมว่า

“อืมม์ บ่ผิดจากที่คาดไว้จริงๆ”

“แล้วหมู่เฮาจะทำอย่างไร ?” คนหนุ่มคนหนึ่งถามขึ้นบ้าง

“กูก็บ่รู้ แล้วหลวงพ่อละ จะว่าอย่างไร ?” พ่อใหญ่อีกคนตอบ

“แล้วแต่พ่อใหญ่เฮืองจะว่า อาตมาว่าอะไรบ่ได้ดอก”

“ต้องปรึกษาหลายๆ คนดูก่อนว่าจะเอาอย่างไร แต่ข่ะน้อยว่า อย่างไรก็ต้องจัดการขั้นเด็ดขาดแหละ ปล่อยไว้บ่รู้ว่าใครจะตายเป็นรายต่อไปอีก เฮ้อ..” พ่อใหญ่เฮืองว่า

“จะจัดการเด็ดขาดอย่างไรหรือพ่อใหญ่ ไล่ออกจากหมู่บ้าน หรือฆ่าทิ้ง หรืออะไร ?” คนหนุ่มอีกคนถาม

“อะไรก็ได้ทั้งนั้น หมู่เฮาต้องจัดการ” บักต้อมสวนขึ้นมา

“มันบ่ง่ายขนาดนั้นน่ะสิ มันยุคไหนสมัยไหนแล้ว” คนหนุ่มคนหนึ่งว่าออกมาบ้าง

“จะยุคไหนสมัยไหนก็บ่เกี่ยวหรอก มึงบ่เห็นหรือว่าเกิดอะไรขึ้นในหมู่บ้านของเฮา ? หรือมึงบ่เห็น หือ บักป๋อง ?” บักต้อมแย้ง

“นั่นแหละ หมู่เฮาก็เห็น ๆ กันอยู่ว่าเกิดอะไรขึ้นตอนนี้” พ่อใหญ่เฮืองเสริม หลวงพ่อรองเจ้าอาวาสลุกขึ้น และขอตัวกลับกุฏิไปจำวัด บักป๋องจึงได้ว่าออกมาบ้าง “ก็เห็นอยู่ แต่กูว่ามันต้องพิสูจน์ให้ชัดเจนกว่านี้ก่อนอีกอย่างมันอาจจะเป็นเรื่องบังเอิญก็ได้ที่มีคนตายติด ๆ กันอย่างนี้ และหลวงพ่อใหญ่ท่านก็มรณภาพด้วยเส้นเลือดในสมองแตก หมอก็ยืนยันมาแล้ว”

“มึงเชื่อหมอมากกว่าเจ้าคุณลิดงั้นหรือ ?” บักต้อมถาม

“เปล่าๆ กูแค่พูดตามความเป็นจริงเท่านั้น” บักป๋องปฏิเสธ

“ที่บักป๋องพูดมันก็พอฟังอยู่นะ มันอาจจะเป็นความบังเอิญก็ได้อีกอย่างนี่มันก็เป็นอีกยุคสมัยหนึ่งแล้ว บ่ใช่สมัยพวกเฮายังเป็นหนุ่มเป็นน้อยนะใช่ไหมเฮือง ?” พ่อใหญ่อีกคนว่า

“จะบังเอิญหรือบ่บังเอิญ จะยุคสมัยไหนก็บ่สำคัญหรอก ทั้งหมาดำตัวนั้น ทั้งขายของให้คนตาย มันจะมีอะไรอีก ?” พ่อใหญ่เฮืองแย้งก่อนจะพูดต่อ “อย่างไร สำหรับกูแล้วก็เชื่อว่ามันต้องเกี่ยวข้องกัน และต้องจัดการให้เด็ดขาด เจ้าคุณลิดก็ยืนยันมาแล้ว จริงไหมบักต้อม”

“แน่นอนครับลุง”

“เอ่อ..บ่ใช่กูบ่เชื่อเจ้าคุณลิด หรือลบหลู่อะไรนะ แต่กูว่าฟังหูไว้หูน่าจะดีกว่า” พ่อใหญ่อีกคนว่า ก่อนที่จะเสริมอีก “บ่ใช่เจ้าคุณลิดนี่น่ะหรือที่ให้ท้ายจนทำให้บักเสริมหมดเนื้อหมดตัวและจนต้องตาย ? บ่ใช่เจ้าคุณลิดนี่หรือที่ทำให้บักนาดต้องเป็นป่วงเป็นบ้า หืม ?”

“นั่นสิ หมู่เฮาก็รู้ๆ กันอยู่” บักป่องเสริมขึ้น

“มึงบ่ต้องเลยบักป่อง หยุดพูดเลย ถ้ามึงยังพูดอีกได้เจอกูแน่” คนหนุ่มอีกคนสวนขึ้นทันควัน และฮึดฮัดเข้าใส่พร้อมบักต้อม แต่บักป่องยังนั่งนิ่งไม่สะทกสะท้าน

“ใจเย็นๆ กันก่อน” พ่อใหญ่เฮืองว่า ทั้งสองจึงได้สงบลง บักป่องนอกจากไม่สนใจคำขู่แล้ว เขายังพูดต่อไปอีกว่า “พวกมึงเป็นบ้าไปแล้วหรือไร ? ฟังกูบ้างก็ได้ กูรู้อยู่ว่ากูคงห้ามอะไรใครบ่ได้หรอก แต่ก็ฟังกูบ้าง พวกมึงหรือพ่อใหญ่เฮือง พวกเจ้าคิดหรือว่า จะไล่ใครออกจากหมู่บ้านได้ง่ายๆ หรือฆ่าแกงหรืออะไรก็แล้วแต่ได้ง่าย ๆ มันเป็นไปบ่ได้แล้ว นี่บ่ใช่บ้านป่าเมืองเถื่อนเหมือนแต่ก่อนแล้ว ลองตรองดูเถอะว่า ถ้าพวกเจ้าถูกกล่าวหาและพิสูจน์ทราบแต่เพียงเท่านี้และถูกจัดการแบบนี้ พวกเจ้าจะรู้สึกอย่างไร พวกมึงลองตอบกูมาสิพ่อใหญ่เฮืองก็ด้วย ลองตอบผมมาสิ หรือบ่ต้องตอบก็ได้ มันเห็นๆ กันอยู่แล้วบ่กี่ปีกี่เดือนที่ผ่านมานี่เอง บักต้อม พ่อใหญ่เฮือง หรือมึงก็ด้วย” ป่องหันไปหาคนหนุ่มอีกคน แล้วไล่จ้องหน้าคนอื่นๆ ก่อนจะว่าต่อ “จำกันได้ไหมที่มีคนว่าพวกเจ้าเป็นคนบ่ดี แล้วก็สนับสนุนพวกทหารออกมาไล่ยิง พวกหมู่เจ้าน่ะ หมู่เจ้าจำกันได้ไหม...” บักป่องยังพูดไม่จบความ บักต้อมก็ทะลึ่งพรวดลุกขึ้น ทุกคน

มองตาม สีหน้าของเขาบึ้งตึงจ้องหน้าบักป๋อง กำหมัดแน่น ก่อนจะพูดออกมาว่า “ใครจะอย่างไรก็ช่าง เรื่องนี้ต้องมีการจัดการให้เรียบร้อย” พูดจบบักต้อมก็เดินงุด ๆ ออกจากศาลาการเปรียญ พ่อใหญ่เฮืองและคนหนุ่มอีกคนก็ลุกตาม โดยไม่มีใครหันมามองบักป๋อง พ่อใหญ่อีกคนก็ลุกขึ้น ยื่นมือไปตบไหล่บักป๋อง และปล่อยให้เขานั่งอยู่เพียงลำพัง

และนับจากวันนั้นเป็นต้นมา การพูดคุยของบักต้อม พ่อใหญ่เฮือง และคนอื่นๆ ในหมู่บ้านส่วนหนึ่ง ก็ดำเนินต่อไป คิดแผนการและหาวิธีการต่อไป การกระซิบกระซาบยังดำเนินต่อไป แม้จะเพียงค่อย ๆ เสียงเล็ดลอดออกมาจากริมฝีปาก ทว่ามันก็กระหึ่มไปทั้งหมู่บ้าน มีทั้งเห็นด้วยและไม่เห็นด้วย และแผ่ซ่านไปถึงหูของเอื้อยสี ที่แม้จะรับรู้แต่ก็ยังไม่มีความเคลื่อนไหวใด ๆ ออกมาจากหล่อน บักป๋องเข้าร่วมพูดคุย แต่ทว่าเสียงทัดทานของเขาก็ดังไม่พอที่จะหยุดยั้งอะไรได้ เขาได้ละหายไปจากการพูดคุย หลบฉากคุดคู้อยู่แต่ในบ้าน และท้ายที่สุดก็เมินเฉยต่อสิ่งที่กำลังจะเกิดขึ้น การกระซิบกระซาบสนทนา วางแผนดำเนินไปเข้มข้น จนกระทั่งได้บทสรุปว่า จะต้องจัดการขั้นเด็ดขาดคือต้องเผาเพื่อผลาญทุกอย่าง สิ่งของ กิจการ และแม้แต่ชีวิตของเอื้อยสีและครอบครัว และคนที่รับผิดชอบก็คือบักต้อม แต่กระนั้นเขาก็ไม่ได้ลงมือเพียงคนเดียว ยังมีพรรคพวกอีกห้าคน และบักธงเป็นคนที่หกที่ได้รับหน้าที่ในครั้งนี้

สามคืนก่อนวันลงมือจึงเป็นการพูดคุยเพื่อซักซ้อมให้แน่ชัดอีกครั้งว่าจะทำอย่างไรบ้าง หนึ่ง สอง สาม อีน้อยได้แต่กระวนกระวาย หูเงี่ยฟังเสียงพูดคุย สายตามองลูกทั้งสอง ในใจครุ่นคิดไปต่าง ๆ นานา และรำพึงอยู่ในใจว่า ‘อีกแล้วหรือนี่ ? เป็นแบบนี้อีกแล้วหรือ ?’

“อีสันดานหมา !” ตะคอกใส่ เสียงลั่นบ้าน แม้แต่เสียงเพลงเปิดฉลองที่ดังมาแต่ไกล เคยได้ยินชัดแจ้ง ก็ยังต้องหลบให้ อีน้อยนั่งเหม่อให้แสงไฟหน้าบ้านทะลุผ่านกระจกเข้ามาอยู่ในนัยน์ตา โดยที่แทบจะไม่รู้ว่า นั่นคือ

แสงสว่าง คำตอบของเธอที่ให้แก่เขานั้นชัดเจน หลังจากที่เขาพยายามสอบเค้นเธออยู่ราวสิบนาที สอบสวนราวกับเธอเป็นผู้ต้องหาอาชญากร เขาได้ยินจากใครสักคนที่ปรับทุกข์กันที่บ้านของพี่ชายของเขาว่า อีน้อยก็เป็นคนหนึ่งที่หักหลังเขาและพี่ชาย หลังจากที่เขาถามว่า พวกนั้นมันจ่ายให้เท่าไร ? อยู่หลายต่อหลายครั้ง สุดท้ายทนไม่ไหว อีน้อยจึงได้ตอบออกไปว่า “สองร้อย” ได้ยินคำว่าสองร้อย บักนาดแทบกระโจนเข้าขย้ำคออีน้อยให้ดับดิ้นตายคามือ แค่เพียงสองร้อยเท่านั้นเองหรือ ? เขาโน้มตัว และยื่นหน้าเข้าไปถาม มันน้อยกว่าอ้ายกูให้มึงเป็นครึ่งต่อครึ่งเลยนะนั่น มึงนี่มันเลวชาติจังไรหมาเลยนะนี่ อ้ายกู ลุงลูกมึงแท้ๆ แถมยังจ่ายให้มากกว่าอีก มึงยังไปเลือกฝั่งนั้น อย่างนี้มันอยู่ร่วมชายคากันบ่ได้แล้วหละ อีสันดานหมาเอ๊ย ! มึงตอบกูมาสิว่า เพราะอะไร ? ทำไม ? อีน้อยตอบอย่างไม่สะทกสะท้านว่า เรื่องแบบนี้จะบังคับกันได้อย่างไร “รักชอบของใครของมัน” พูดจบพอดีกับแข้งของบักนาดสวนเข้าซอกคอ มิทันระวังจึงสลบลงคาแข้ง อีน้อยสลบ แต่บักนาดยังตะคอกว่า “อีสันดานหมา !” อยู่ต่อไป และเดินวนไปวนมาในห้องโถงของบ้านปูนชั้นเดียวราวกับกำลังเข้าร่วมแข่งขันกีฬาโอลิมปิกในกรีฑาประเภทเดินทนก็มิปาน

หลังจากที่ปรับทุกข์กันกับอีกหลายสิบคน รวมทั้งพ่อใหญ่เฮืองพ่อของเขา บักเสริมพี่ชายของเขา อย่างยังหนักอึ้ง มิบันเบาอยู่บ้านของบักเสริมที่แพ้คู่แข่งอย่างหลุดลุ่ยในการเลือกตั้งผู้ใหญ่บ้านที่เพิ่งนับคะแนนเสร็จเมื่อช่วงบ่ายที่ผ่านมา เขาแทบไม่อยากจะเชื่อว่าพี่ชายของเขานั้นพ่ายแพ้การเลือกตั้งในคราวนี้ จะให้เขาเชื่อได้อย่างไรในเมื่อเจ้าคุณลิดก็อยู่ข้างพวกเขา ให้การสนับสนุนพี่ชายของเขาอย่างออกหน้าออกตา ใคร ๆ ในหมู่บ้านต่างก็รับรู้เป็นอย่างดี ก่อนจะลงสมัครรับเลือกตั้ง เจ้าคุณลิดได้ปรากฏตัวให้พี่ชายของเขาได้เห็น หลังจากที่ไปปรึกษาว่าจะลงสมัครรับเลือกตั้งดีหรือไม่ ระหว่างหาเสียงเจ้าคุณลิดก็เดินตามทีมงานหาเสียงของพี่ชายของเขาอยู่ไม่ห่าง หมอมอหมอทรงประจำหมู่บ้านหรือแม้แต่หลวงพ่อเจ้าอาวาสก็รับรู้เรื่องนี้ดี รับรู้จาก

เจ้าคุณลิดเองนั่นแหละ มิต้องพึ่งพาปากคำของใคร ๆ คุณครูที่โรงเรียนต่างก็เคยพบเห็นเจ้าคุณลิด และได้เห็นสิ่งที่เจ้าคุณลิดยืนยันต่อพวกเขาในการสนับสนุนพี่ชายของเขา ใครต่อใครในหมู่บ้านก็พบเห็นเจ้าคุณลิดเดินจากศาลปู่ตาทางทิศใต้ของหมู่บ้านตัดเข้ามาในหมู่บ้านและมุดหายเข้าไปภายในบ้านของบักเสริม ไม่แต่เท่านั้น ผลการซาวด์เช็กเสียงจากหัวคะแนนก่อนวันเลือกตั้งก็เป็นไปในทิศทางเดียวคือคะแนนสนับสนุนทิ้งห่างคู่แข่งจนแทบไม่เห็นฝุ่น การทุ่มเททำงานหาเสียง ทั้งบักเสริม บักนาด พ่อของทั้งสองคือพ่อใหญ่เฮืองเมียบักเสริม ญาติ ๆ และหัวคะแนนก็ทุ่มเทอย่างหนัก ไม่ได้ลดถอยหรือหย่อนยืดกว่าฝ่ายตรงข้ามนั่นเลย และเงินที่ทุ่มซื้อเสียง ก็ทุ่มลงไปมิใช่น้อย เกทับบลัฟแหลกจนคู่แข่งแทบถอดใจไปแล้ว แต่ทว่าผลที่ออกมากลับกลายเป็นว่าพี่ชายของเขานั้นพ่ายแพ้คะแนนน้อยกว่าผู้ชนะอยู่เป็นร้อยกว่าคะแนน และหนึ่งในร้อยกว่าคะแนนที่ชนะกันนั้น เป็นคะแนนเสียงจากเมียของเขารวมอยู่ด้วย ใครคนหนึ่งในวงปรับทุกข์นั้นกระซิบกระซาบแก่เขาให้รับรู้ และก่อนที่เขาจะกลับบ้านมาสอบเค้นอีน้อยจนได้ทราบความจริงอย่างแน่ชัดด้วยตนเอง

กว่าที่อีน้อยจะฟื้นจากสลบไสล เสียงจ้าของลูกสาวตัวน้อยที่อยู่ในห้องนอนก็ดังลั่นบ้านแล้ว บักนาดนอนอยู่บนที่นอนกรนโขลก ๆ ห่างออกไปชิดผนังบ้าน เธอคลำตรงลำคอ อาการปวดมีเพียงเล็กน้อย ก่อนจะลุกขึ้นยืนและเดินเข้าไปในห้องหาลูกสาว แดดเช้ากระจ่าง เสียงนกยังร้อง เป็ดไก่ออกหากิน และรอคอยการให้อาหารจากเธอ เสียงเพลงฉลองตำแหน่งผู้ใหญ่บ้านใหม่ยังดังมาไม่เงียบเหงา อุ้มลูกสาว ปลอบจนหยุดร้องโดยเอาหัวนมยัดเข้าปาก ขยับแขนที่อุ้มและกล่อม เพียงชั่วอึดใจลูกสาวก็หลับจึงได้วางกลับลงไปบนที่นอน และกลับออกมาจากห้องนอน เธอยืนจ้องบักนาดอยู่สักพัก แววตาไม่ได้ชื่นใสและแหนงหน่ายก็เต็มทน ไม่ใช่ครั้งที่ร้อยที่เธอถูกลงไม้ลงมือจากบักนาด แต่นี่อาจจะเป็นครั้งที่พันแล้วก็พอนับได้

เดินเข้าครัว นึ่งข้าว เอาข้าวเย็นออกไปให้เป็ดไก่ กลับเข้ามาทำกับข้าว เก็บข้าวของที่จำเป็นทั้งของเธอและของลูก อาบน้ำ ปลุกลูก และชายตาแลบักนาดที่นอนกรนโขลก ๆ ไม่รู้ฟ้ารู้หมอกอะไร ออกจากบ้าน เดินกลับไปยังบ้านของเธอ บ้านแม่ของเธอ ระหว่างทางที่เดินออกจากบ้านก็สวนทางกับบักธงที่เดินมาบ้านของเธอพอดี บักธงที่แอบชำเลืองเธอทุกครั้งในยามที่เขามาเล่นกับผัวของเธอในวงคุยในวงเหล้า เขามองด้วยหลุบตาต่ำ ก้มหน้า และกว่าที่เขากับเธอจะได้มีเวลาอยู่ด้วยกันแบบสองต่อสองก็อีกหลายปีต่อมา เขาเป็นหนึ่งในคนสนิทสนมของบักนาดที่ไปไหนไปกัน อายุของเขาไล่เลี่ยกันกับเธอ ทั้งเธอและเขาหยุดจ้องกัน ไม่มีรอยยิ้มและเสียงทักทาย ก่อนจะเลยกันไปคนละทาง อีกสามชั่วโมงต่อมาบักนาดจึงถูกปลุก และตอนนั้นบักธงก็กลับมานั่งคุยกันกับอีน้อยอยู่ที่บ้านของเธอแล้ว สายลมพัดฮือรุนแรงพร้อมกับคนนำข่าวสารมาปลุกบักนาดว่า พี่ชายของเขา-บักเสริม กรอกยาฆ่าแมลงกรัมม็อกโซนปลิดชีพตนเองแล้ว บักนาดตื่นงงงันเพียงชั่วอึดใจ ก่อนจะถลาออกจากบ้าน วิ่งพรวดพราดออกไปชนประตูล้มคะมำ และก่อนจะลุกขึ้นเปิดประตูวิ่งออกไป คนที่มาปลุกรุดรี่ตามหลัง

คำตอบของเธอหลังจากที่เงียบอยู่สักพัก มือยังลูบศีรษะของเขาที่ว่า “เฮาเลือกแล้ว ตัดสินใจแล้ว” ทำให้เขากระวนกระวายหนักขึ้น แต่ไม่รู้ว่าจะทำเช่นไรออกมา เขาถอนหายใจ ขากระดิกเชื่องช้าไปมา เธอยิ้ม เธอเห็นเสียงของลมหายใจนั้น แต่เขาไม่เห็นรอยยิ้มอันเยือกเย็นนั้น ชักมือออกจากศีรษะของเขา

“เฮายังฮักเหมือนเดิม แต่เฮาก็เลือกแล้ว คืนนี้คงเป็นคืนสุดท้ายแล้วที่จะได้อยู่ด้วยกัน คืนพรุ่งนี้เฮาจะเดินทางไปพัทยา แล้วธงจะกลับค่ายวันไหนละ ?” เธอว่า

“อีกบ่กี่วันนี่แหละ น้อยบอกเฮาหน่อยสิว่า ทำไมต้องไปด้วย เฮาพร้อมที่จะดูแลอยู่นะ รอเฮาปลดประจำการก่อน แล้วเฮาจะให้แม่มาสู่ขอ” เขาพูดออกมา

“หึ หึ ถ้าเฮาตัวคนเดียว เฮาอาจจะเลือกที่จะบ่ไป และอยู่ที่นี่หรือบ่ ก็ยังไปอยู่ดี แต่ตอนนี้ลูกเฮาสองคน แม่เฮาอีก บ่ใช่ตัวคนเดียว และเฮาก็พอแล้วกับใคร ๆ ในหมู่บ้านนี้ หรือหมู่บ้านอื่นในเขตนี้ เฮาขอไปตายเอาดาบหน้าดีกว่า”

“บ่ไว้ใจเฮาเลยหรือว่า เฮาจะเลี้ยงน้อยและลูกๆ ได้”

“บ่ บ่เคยคิดแบบนั้นเลย เฮาเชื่อว่าธงจะเป็นผัวที่ดีและเลี้ยงเฮากับลูก ๆ ได้ แต่เฮาอยากให้โอกาสตัวเองบ้างน่ะ” พูดจบเธอก็ล้มตัวนอนลงข้าง ๆ เขา

เขาพลิกตัวขึ้นคร่อมบนร่างของเธอ

เจ้าคุณลิดเดินวนเวียนไปมา ไม่ไกลกันนั้นพ่อใหญ่เฮืองยืนเหม่อ ขณะที่ญาติ ๆ และใครต่อใครต่างรุมล้อมร่างของบักเสริม บักนาดวิ่งซกเข้ามาในวงรถฉุกเฉินขององค์การบริหารส่วนตำบลเปิดหวอดังลั่นวิ่งเข้ามาจอด หามร่างของบักเสริมขึ้นรถ บักนาดร้องโฮเหมือนเด็ก ลูกเมียของบักเสริมก็ไม่ต่าง บักต้อม บักป่อง และคนอื่น ๆ รวมทั้งเมียของบักเสริมกระโดดขึ้นไปกับรถ และเมื่อรถแล่นหายออกไป บักธงกับอีน้อยก็มาถึงบ้านของบักเสริม อีน้อยผละไปหาลูกของบักเสริม หลังจ้องหน้ากันกับพ่อใหญ่เฮืองแว่บหนึ่ง บักนาดยังนั่งสะอึกสะอื้น เหม่อลอย ใครต่อใครในหมู่บ้านต่างหลั่งไหลกันเข้ามายังบ้านของบักเสริม เอื้อยสีก็ผละจากงานฉลองตำแหน่งผู้ใหญ่บ้านคนใหม่มาสมทบด้วย หล่อนรุดเข้ามาหาพ่อใหญ่เฮือง บักนาดจ้องมองตาม สายตาถมึงทึง ก่อนจะทะลึ่งลุกพรวดเดินตามไป ทว่าก่อนจะถึงตัวเอื้อยสี บักธงก็ถลาเข้าไปกอดร่างของบักนาดเอาไว้ เขาพยายามสลัดดิ้นเต็มกำลังที่โรยล้าเต็มที แต่ก็ได้แต่ทรุดลงนั่งด้วยเกินการขัดขืนและปล่อยโฮออกมา เอื้อยสีหันมามอง สายตาไม่สะทกสะท้าน ก่อนที่หล่อนจะเข้าขยับเข้าใกล้พ่อใหญ่เฮือง ยื่นมือออกไปกุมมือจ้อง ปล่อยให้สีหน้าแสดงความรู้สึกแทน หล่อนหันไปมองเจ้าคุณลิดไม่มีรอยยิ้ม ไม่มีคำทักทาย เสียงไก่ขันดังแว่วมา บักนาดลุกขึ้นอีกครั้ง เขาเดิน

เข้าหาเอื้อยสีและพ่อของเขาอีกครั้ง ไม่มีใครรั้งเขาไว้ได้ทัน และพร้อมกับเงื้อหมัด เสียงหวีดร้องของคนที่ประจักษ์ระเบ็งออกมาอย่างพลุกพล่าน เขาชกออกไปเต็มแรง แต่ทำลายได้แต่เพียงม่านอากาศ เขาสาวหมัดใส่เจ้าคุณลิดไม่หลบหลีก ยังยืนให้บักนาดสาวหมัดใส่อยู่เช่นนั้น บักนาดทั้งสาวหมัดใส่ ทั้งร้องไห้โฮ ๆ ก่อนที่จะหมดเรี่ยวแรง และทิ้งตัวลงคุกเข่าราวกับยอมจำนนทุกอย่างแล้ว แต่เพียงชั่วอึดใจเท่านั้น ชั่วอึดใจในความตะลึงงันของทุกคนในบริเวณนั้น บักนาดก็ลุกขึ้นมาอีก อีน้อยรุดเข้าหา เขาสลัดตัวห่างและออกวิ่ง อีน้อยไม่วิ่งตาม แต่เป็นบักธงที่วิ่งตามบักนาดไป คนอื่นยังจมในตะลึงงันเกินผุดโผล่ขึ้นมา บักนาดวิ่งมาถึงศาลปู่ตาที่เป็นไม้ทั้งหลังและอยู่ในสภาพที่ทรุดโทรมแต่สะอาดสะอ้าน ใบมะขามหล่นพรูลงมาตามแรงลม ปลวกนับพัน ๆ ตัวไต่ตามก้นกันบนจอมปลวกและตามศาลปู่ตา โดยที่ไม่ได้กัดกินเนื้อไม้แม้สักน้อยหนึ่ง บักธงยืนหอบอยู่ห่าง ๆ ในตอนที่บักนาดรื้อศาลปู่ตาและลงมือเผา บักธงไม่สามารถขยับขาเข้าไปยับยั้งอะไรบักนาดได้ เหมือนกับว่าขาทั้งสองข้างของเขานั้นงอกรากแก้วหยั่งลงดินแล้ว บักนาดยืนหัวเราะออกมาด้วยเต็มเสียง ถอดเสื้อออกมาแกว่งไกวเหนือศีรษะไปพร้อมด้วย และไม่นานจากนั้นคนอื่น ๆ ก็ตามออกมาสมทบ และเข้ากุมกอดบักนาดเอาไว้ ทว่าบักนาดก็สลัดจนหลุด เตลิดหนีไปเหมือนควายหนุ่มที่สลัดจากแอกไถและเตลิดออกจากบิ้งนา หลายคนวิ่งตามออกไปและสามารถกุมกอดเอาไว้ได้อีกครั้งหนึ่ง ทว่านับจากนั้นเป็นต้นมาบักนาด ก็กลายเป็นคนบ้าเสียประสาทไปเสียแล้ว อีน้อยจึงต้องอยู่ที่บ้านของแม่ของเธอ ไม่ได้กลับไปยังบ้านของตนเองอีกตลอดห้าเดือนผ่านไป เธอได้ใช้บ้านของเธอที่เคยอยู่ร่วมกันกับบักนาดไว้พบกับใครบางคน ก่อนที่เรื่องจะกระจ่าง และก่อนที่บ้านหลังนั้นจะถูกรื้อโดยพ่อใหญ่เฮือง และพอขึ้นเดือนที่หกได้เพียงสองวัน เธอกับลูกสาวก็ออกไปอยู่กับบักต้อมยังบ้านบนเนินดินนอกหมู่บ้าน

ดึกดื่นดาวโรยล้าร่วงหล่น ไก่ขันแว่วมา ลมวอนวอยเหวี่ยไหวรุนแรงขึ้น การปรึกษาหารือขั้นสุดท้ายจึงสิ้นสุดลง คนอื่น ๆ แยกย้าย บักต้อมกลับเข้าห้องนอน เขาจ้องมองในความมืดกับร่างของอีน้อย ลูกชายของเขาและลูกสาวของอีน้อย ถอนหายใจออกมาเฮือกหนึ่ง จังหวะนั้นอีน้อยจึงได้เปิดปากถาม “จะทำอย่างนั้นจริงๆ หรือ ?” เขาสะดุ้งเล็กน้อย ก่อนจะคืนสภาพปกติในฉับพลันต่อมาแล้วจึงตอบ “คงต้องทำ ถ้าบ่ทำ บ่รู้ว่าใครจะต้องตายอีกเป็นรายต่อไป”

“บ่มีวิธีอื่นเลยหรือ ?”

“บ่”

เขาล้มตัวลงนอน พลิกเข้ากอดอีน้อยไว้ในอ้อมกอด มือปะป่ายลูบคลำ และประทับริมฝีปากลงบนริมฝีปากของอีน้อย ปลดผ้าถุง และกางเกงขาสั้น เสียงหายใจใหญ่ของทั้งคู่ดังจนทำให้เด็กทั้งสองต้องพลิกตัวนอนตะแคง

จวบจนรุ่งเช้า และจวบจนสายที่อีน้อยนึ่งข้าวเสร็จสรรพแล้ว แต่บักต้อมและลูก ๆ ยังไม่ตื่นนอน ตำรวจก็กรูกันมาล้อมบ้านบนเนินดินไว้ ตำรวจที่มาพร้อมกับพ่อใหญ่เฮือง เอื้อยสี บักธง และใคร ๆ ในหมู่บ้านอีกสี่ห้าคน

เขาไม่ได้ประทับริมฝีปากลงบนริมฝีปากของเธอ เมื่อขึ้นคร่อมร่างของเธอแล้ว แต่บักธงยื่นมือออกไปกำรอบคออีน้อยแทน เธอตาลีตาเหลือกด้วยความตกใจ และเริ่มดิ้นพร้อมกับแรงกำมือของเขาทวีความหนักหน่วงขึ้น.